

ikke engang under finanslovforhandlingerne kan få en diskussion om den samlede økonomi i Danmark. Det er i hvert fald ikke lykkedes indtil nu; det kan være, det kan lykkes for fremtiden.

Det, vi efterlyser, er, at alt det, alle andre render rundt og snakker om, at der skal være en stor balance og alt det her, kommer til debat et eller andet sted i det politiske system, og dér er det helt logisk, at det er Finansudvalget, som har en ganske central rolle i det. Men jeg kan sige til hr. Thor Pedersen, at jeg har ikke taget Venstre til indtægt for, at det mener, det skal være sådan. Det drømmer jo også om mange ting.

Så vil jeg godt sige til hr. Klaus Hækkerup, at selvfølgelig skal man da ikke sidde og tage stilling. Det, jeg beder om, er, at der er mere frihed i kommunerne til at udskrive nogle skatter; det, jeg beder om, er, at man ikke igen og igen fra statens side siger, at her er vi låst. Jeg kan ikke forstå, at man kan have et kommunalt selvstyre, hvor man så siger til folk, at de har et kommunalt selvstyre, men i øvrigt skal vi nok bestemme, hvor mange penge de kan give ud.

Jeg er overbevist om, at de lokale politikere ikke bare rutter med pengene. Jeg er overbevist om, at det ikke giver nogen stor popularitet at sætte skatten op. Men jeg fatter ikke, hvis en kommune har specielle problemer med plejehjem, med veje, med psykiatrien, eller hvad ved jeg, at den så ikke skulle have lov til at indkræve nogle flere skattepenge i en periode. Det var det signal, vi meget gerne ville sende.

De aftaler, vi laver herinde, som så er lovgivning, ja, det er logisk, må vi selvfølgelig så også være med til at skaffe finansieringen til. Det gør vi også gennem bloktilskuddet, og det ønsker jeg så mere øremærket, i stedet for at pengene bliver brugt til andet end det, vi faktisk udskriver dem til.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Jeg har sandelig ikke den mening, at der ikke er mulighed for fri debat. Der vil være fri debat i Folketingssalen, fri debat i Finansudvalget; vi kan holde alle de samråd, som medlemmerne ønsker, som hvert enkelt medlem selv ønsker, og vi er jo i virkeligheden meget hjælpsomme over for hinanden i Finansudvalget, ikke med hensyn til at stemme, men altid til at sikre, at blot et medlem ønsker, at noget oplyses, så har udvalget kollektivt det samme ønske.

Men det var hr. Peter Duetoft, der sagde, at man skulle have et toleddet system, hvor man ligesom gav mandat til regeringen i forhandlingerne. Jeg vil godt sige, at der står vi af. Vi mener ikke, at et Finansudvalg forud for nogle forhandlinger skal give regeringen et mandat. Regeringen har det ansvar som udøvende magt at forhandle på regeringens vegne. Så inddrages Folketinget i ansvarsdelen, når det forelægges enten ved aktstykke eller som lovforslag i Folketingssalen, og sådan bør det være også efter grundloven.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Hr. Peter Duetoft gav udtryk for, at der skulle være mere frihed i kommunerne til at udskrive nogle skatter. Nu ved jeg ikke, om man kan gradbøje frihed, men lad nu det ligge.

Jeg står her med den aftale, der blev indgået den 16. juni 1998 mellem regeringen og KL. I den står der, at KL og regering er enige om, at udskrivningsprocenten for indkomstskat under ét ikke hæves i 1999 i forhold til 1998.

Nu er 1999 som bekendt udløbet, og vi kan se på, hvad der rent faktisk skete. Jeg vil godt spørge hr. Peter Duetoft: Var der ikke kommuner, der hævdede skatten? Var der ikke kommuner, der sænkede skatten? Var der ikke kommuner, der tilpassede deres økonomi til de lokale forhold? Var der en eneste kommune, der var tvunget til at fastholde det skattetryk, den havde året før, eller var det sådan, at kommunerne ansvarligt og fornuftigt og tagende de tilskud, de fik fra staten, i betragtning fastlagde deres skatteniveau, som de selv ville?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg har tidligere meddelt, at Dansk Folkeparti støtter de tanker, som hr. Duetoft præsenterer om at få en stærkere inddragelse af Folketinget og Folketingets Finansudvalg.

Men det, jeg vil spørge hr. Duetoft om, er, om det, der i virkeligheden ikke er det afgørende her, er, om Folketinget får sin viden før eller efter aftalen indgås. Hvis vi sikrer en model, hvor Folketinget får viden om, hvad regeringen i virkeligheden går efter i de her forhandlinger, inden forhandlingerne tilendebringes, så vil det jo give et flertal muligheden for at sige fra på et tidspunkt, hvor det har en idé at sige fra, og dermed jo ikke blive taget med pistolen for tindingen efterfølgende, når aftalen er indgået. Og